

ly, nesnášel jsem tikání vteřinové ručičky, odnesl jsem ty hodinky i se šálou do kuchyně a tam do skříňky tu šálu uložil za hrnce. Ale když jsem si lehl, když jsem nahmatal cestu k mé posteli a ulehl, za chvíli, s hrbetem ruky na čele a očima do stropu v mdlém pouličním světle jsem uslyšel znovu tikání, ale to už nebylo tikání zvončí, ale uvnitř mé hlavy a já jsem cítil, jak i já mám do hlavy zaražený počítačový přístroj, který tiká a znamená impulsy mého mozku, mého tepu, že tak bude tikat ten přístroj zaražený do kočičí hlavy ve vědeckém ústavě tak dlouho, než milosrdně předčasně zesílím, nebo až umřu. Za moje kočky jsem mívával představy a obrazy tu hrůzu, která se může stát mým koččám, a vůbec, koččám, když je odkoupí nebo když je chytí vědeckí kafoúráci. Taky jsem se lekal za všechny kočky a kočata, které potkalo to neštěstí, že je myslivci vzali a hodili svým výrům do klecí, kde zvířátka čekala na tu chvíli, až výr doštaně hlad. Do těchhle zvířátek jsem se častokrát promítal, do koček, do kočat v kleci výra, když jsem nemohl spát, tak mne navštěvovaly takové vídiny s hmatovým prožitkem. Jednou za zimní neděle přijelo před naši chatu auto, vystoupili lidé, a když vešli, tak mi sdělili, že jim zahynul tragicky mourovatý kocour, a že slyšeli, že my máme kocouček pět, že by rádi si vybrali mourovatého

kocourka od nás. A paní jen uviděla Rendu kocoura, řekla, že kdyby neviděla, jak jejího kocoura přejelo auto, tak ten náš je ten samej. A jak jsem byl zděšený z toho všeho, nezabránil jsem, aby si paní nevzala do náruče Rendu, odnesla jej a já jsem ani neměl čas se zeptat, zda paní má zahrádku, zda jezdí na rekreaci, zda jej budou mít rádi tak jako my... A Renda odejel, tiskl se k paní, jako bych to byl já, a všichni jsme ten den byli zaražení, všichni jsme byli tak zpitomělí, že jsme neodejeli do Prahy, tak velká zůstala díra po Rendovi, protože ten Renda si nikdy nehrál, byl krasavec, byl větší než ostatní ta dorůstající kočata, a Renda je ošetřoval, dával na ně pozor, a byl takovým vědoucím těch ostatních, co dělal Renda, dělal i ostatní kočata, a teď Renda odejel a já jsem dostal horečku a já jsem chodil po parcele a nadával jsem si, jak jsem mohl jen tak vydat Rendu, kocoura, který si nikdy nehrál, který se nikdy nepral, vždycky jen natáhl tlapu jak maršálskou hůl a dal tak rozkaz, aby ostatní prání nechali, tak toho hle kocourka jsem dal z domu, i když paní tvrdila, že jsou řezníci a že bude mít játra a maso, a že jej budou mlívat tak jako toho, kterého jim přejelo auto.